

[Brøndlund Nielsen.]

mange gange vedrører rene småting i forhold til det, der er de virkelig store problemer, er det, jeg bliver betænkelig ved, hvordan det vil blive administreret. Jeg frygter, at lovforslaget kan komme til at medvirke lige så meget til at fremme den bureaukratisering i samfundet, som vi i forvejen døjer med, som det kan komme til at medvirke til forureningsbekæmpelsen.

Der kan også være andre problemer i det. Vi har fra venstres side fremsat ændringsforslag om mulighed for erstatning, og jeg synes det måtte være rimeligt, at man kunne samles om det her i folketinget. Jeg synes også, det er meget beklageligt, at hverken ministeren, regeringen eller socialdemokratiet har kunnet være med til at gøre opmærksom på de problemer, som vi er tre partier, der påpeger i en mindretalsudtalelse, nemlig spørgsmålet om, hvem der har ansvaret, herunder også det økonomiske ansvar, for forurening, som offentligheden begår på områder, hvortil den har adgang i henhold til naturfredningsloven. Det er virkelig et stort problem, og det er stigende, efterhånden som flere og flere kommer ud i naturen, og efterhånden som f. eks. emballage bliver mere og mere uforgængelig. Jeg synes, at man burde have kunnet støtte os i, at der skulle gøres noget ved det.

På baggrund af en afvejning af alle forholdene, herunder i høj grad det mål, som vi alle er enige om, mener jeg egentlig, at der er en god konsekvens i det, min ordfører sagde at vi var tilbøjelige til i venstre, nemlig at undlade at stemme. Men så vil jeg også gerne bede ministeren være opmærksom på, at en sådan holdning fra venstres side indebærer også, at der i hvert fald ikke i venstres gruppe vil falde stemmer imod dette lovforslag.

Alsing Andersen: Vi hørte for lidt siden folketingsmand Lennart Larson fra Odense beskrive i smukke vendinger, hvilken stor indsats rådmanden for den tekniske forvaltning i Odense, hr. Lennart Larson, har præsteret gennem mange år i forureningsbekæmpelsen, og jeg tror, der landet over er almindelig beundring for, hvad der sker også i Odense.

Jeg vil ikke kommentere det nærmere her, men det, der lokkede mig frem, var, at

der i samme åndedrag, som dette skulle siges, også skulle siges, at København var den sorteste plet på Europakortet, hvad forurening angår. Som motivering for det nævnte hr. Lennart Larson, at vi ikke har gjort noget i København for at rense grundvandet. Den forstod jeg altså ikke.

Det andet, der blev sagt, var, at der heller ikke bliver gjort noget for at rense luften i København. Her må jeg måske som medansvarlig for det, der foregår i København på disse felter, have lov til at minde om, at København var den første by i dette land, der begyndte at foretage luftmålinger, allerede i 1942, og har gjort det uafbrudt siden, og at vi i øjeblikket har et net af luftmålestationer i hele det storkøbenhavnske område. Det blev den opmærksomme avislæser måske mindet om, da Gladsaxe-tv-senderen brændte for nylig, for derved ødelagdes også et af vore kontrolapparater.

Men som sagt, jeg skal ikke benytte lejligheden her til at rose, hvad min by har gjort, på samme måde som hr. Lennart Larson gjorde det, blot lige pege på, at det, der blev sagt om København, var helt forkert.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Ligesom det var tilfældet ved første behandling, og ligesom det har været tilfældet under udvalgsarbejdet, har anden behandling også været meget omfattende, dybtgående og, synes jeg, særlig for de to første ordføreres vedkommende også visionær, hvad emnet kræver.

Til gengæld må man nok sige, at det, efterhånden som debatten skred frem, var nok så jordnære betragtninger, der gjorde sig gældende, men de har jo også deres plads i denne debat. Lad os tage nogle centrale gennemgående temaer op.

Man kan ikke på den ene side erklære sig enig i målet og hensigten med denne lovgivning og så, når der kommer en regning som følge af dette mål og denne hensigt, med forfærdelse og chokering fralægge sig, at så dyrt er det. Man kan heller ikke være tilhænger af, at forureningsbekæmpelsen, som hr. Lennart Larson var inde på det, skal være decentral, og så, når man gør opmærksom på, at det koster noget at administrere den og holde et vist tilsyn med den, og at dette tilsyn skal udføres lokalt, med forundring sige, at det er så dyrt, at det kan vi